

Ukrajinská rodina si u Vltavy užívá, že už na ni nepadají bomby

idnes.cz/ceske-budejovice/zpravy/volynsti-cesi-v-cervene-nad-vltavou.A150605_152947_budejovice-zpravy_khr

5. června 2015

Fotogalerie2

Vagym Hnoilek s manželkou Innou a dětmi patří mezi téměř 50 volyňských Čechů, kteří žijí v hotelu v Červené nad Vltavou a snaží se najít práci a ubytování v Čechách. | foto: Marek Podhora, MAFRA

Na první pohled vypadají jako šťastná rodina. Dva mladí hezcí lidé, roztomilá dvojčata a starší syn. Jenže za jejich úsměvy se skrývají útrapy, které si umí v České republice představit asi málokdo z mladší generace. Prožili totiž válku.

Šestadvacetiletý Vagym Hnoilek bojoval, jeho o pět let starší manželka Inna se ukrývala před bombardováním s dvouletými holčičkami Karinou a Slarinou a jedenáctiletým synem Illiou ve sklepích. Když utichly výbuchy, snažila se rodině opatřit jídlo, někdy to byl jen chléb.

Hnoilkovi totiž pocházejí z Doněcké oblasti na Ukrajině. „Žili jsme ve městě Dzeržynsk, deset kilometrů od fronty. Jako policista jsem neměl možnost volby, musel jsem jít bojovat. Zažili jsme mnoho hrůzy,“ popisuje Vagym Hnoilek.

„Pomáhá nám charita i příbuzní, kteří žijí v Čechách“

Na děsivé okamžiky se teď snaží rodina zapomenout v hotelu Vltava v Červené nad Vltavou na Písecku. Zařízení ministerstva vnitra se stalo dočasným domovem volyňských Čechů. Nyní jich tam žije 49. Dalších 42 už se odstěhovalo.

Ukrajinské rodiny žijí v zařízení ministerstva vnitra.

Po třech měsících pobytu začíná i mladý pár věřit, že bude zase dobře. „Pomáhá nám Arcidiecézní charita Praha i příbuzní, kteří žijí v Čechách. Mám příslibenou práci v Milovicích, kde bychom možná mohli dostat i byt. Ještě ale není vše na sto procent, čekáme na rozhodnutí,“ popisuje Hnoilek.

Mladý muž je vysokoškolák. Přesto teď bude muset vzít každou práci, která se mu naskytne. Neumí totiž česky, navíc by české úřady musely uznat jeho dosažený stupeň vzdělání.

„V budoucnu bych rád pokračoval ve svém oboru. Teď je ale hlavní, že se nemusíme strachovat, kdy nám na hlavu spadne bomba,“ usmívá se Hnoilek a v jeho tváři je znát úleva.

Obavy ale nezmizely, část jejich příbuzných totiž musela zůstat na Ukrajině, protože nemají české předky. „Z manželčiny strany je nemá nikdo, proto nemohou využít tohoto projektu. Moji prarodiče pocházeli z Moravy, měli české občanství,“ vysvětluje potomek volyňských Čechů.

Stále doufá, že časem najdou možnost, jak pomoci i ostatním. Současně si ale uvědomuje omezené možnosti. „Udělat doklady a vycestovat z Ukrajiny je teď složité. Muži navíc musí na vojnu. Pokud je jim od 18 do 50 let, jsou prostě odvedeni,“ podotýká Hnoilek.

Na Ukrajinu se rodina vrátit už nikdy nechce. Když opouštěli svůj domov, byla podle jejich slov půlka města zničená. I kdyby konflikt utichl, trvalo by dlouho, než by se město dostalo do normálního života. A ani pak by tam už nebylo nic jako dřív.

„Kromě toho, že v České republice nezuří válka, tu oceňuji i životní styl. Lidé tu žijí spíše pro sebe. Na Ukrajině se pořád někdo o někoho stará,“ hodnotí Hnoilek.

Autor: Monika Prokýšková

Témata: Ukrajina, Vltava, Červená nad Vltavou, Ministerstvo vnitra ČR, Bomba, Milovice, Jihočeský kraj, Písek, válka, výbuch

